

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΤΑΡΑΧΩΝ

ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ

Φοιτητικές ταραχές για εθνικούς και θρησκευτικούς λόγους. Η Βασιλίσα "Όλγα και η μετάφρασις τού Εύαγγελίου. Η μετάφρασις τού 'Αλεξ. Πάλλη στην «Ακρόπολι». Η αξιοίσι των φοιτητών και ε πρωθυπουργός Γ. Θεοτόκης. Το συλλαγήριο και η φοιτητική παρέλασις. «Για τού Χριστού την πίστι την 'Αγία!» Η σύγκρουσις με τού στρατό. Μάχη στην δόδον Κεραή. Μιά φριχτή νύχτα κ.τ.λ.

Β'.

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τών φοιτητικών ταραχών, κατά τά πρώτα έτη της ίδρύσεως τού Πανεπιστημίου.

Στις 18 Μαρτίου 1857 έγινε γνωστό στην Κυβέρνησι ότι πολλοί φοιτητάι έπρόκειτο ν' αποδομίσουν τόν καθηγητή 'Αλέξανδρο Ραγκαβή, ο οποίος, ως Υπουργός τών 'Εξωτερικών τότε, είχε συντάξει τού περιόριστο έκεινο πρόγραμμα για τούς άνδρες τού 'Αγώνος, με τού όποιον τούς διαφαισε σε... τρία κόμματα! Στις 25 Μαρτίου, λοιπόν, προκειμένου να παρενεθί ο 'Αλ. Ραγκαβής στην τελετή τού Πανεπιστημίου, ή 'Αστυνομία έπληξε σύσσωμη να τόν προστατέσθ. Οι φοιτητάι έξωοριστράσαν περισσότερο και άρχισαν να φωνάζουν: «'Εξοί οι άστυνομικοί κλητήρες!» 'Εξοί οι κλητήρες!» 'Επικολούθησε, ως ήτο έπιόμενο, σύγκρουσις, έτραυματισθήσαν μερικοί φοιτητάι και περισσότεροι άστυνομικοί κλητήρες. 'Ο ιστορικός της έποχης γράφει σχετικώς:

«Η κατά την 25ην Μαρτίου γενομένη άταξία τών φοιτητών ήτο μικρόν προανάκρουσμα της άκολουθήσεως συμπαράξως αυτών εις την έναντιον τού Βασιλέως "Όθωνος άντίδρασιν, της οποίας άποτέλεσμα ήτο ή Ναυλιακή άνταρσία και ή "Οκτωβριανή 'Επανάστασις τού 1862».

Στις 11 Μαΐου 1859 οι φοιτητάι έκαναν τήν έν είδος πολιτικής διαδήλωσός, άρκετά ιδιόρρυθμή, πού ένε γνωστή με τού όνομα «Σταυριάς». Τήν έποχή εκείνη είχαν εισαχθή στις 'Αθήνας τά πρώτα Ευρωπαϊκά γραβάτα. Οι φοιτητάι έφορέσαν τότε μεγάλες φάνες Σιωναϊκές (δηλ. ο, κ, α, δ, ι, α), κρηκινθέντες κατά της πολιτείας, μαζέφθηκαν στους Στόλους τού 'Ολνιμου Λύος και έκαναν περίσσιον κατά παρές! Η 'Αστυνομία τού έθεώρησε — όπως και πραγματικώς ήταν — επίδειξιν, όχι κατά της πολιτείας, άλλα περισσότερο έναντιον της Κυβερνήσεως, για τήν διήθεν απατάλη της. Οι έμποροι λοιπόν και ή 'Αστυνομία συνεχέφθησαν, βρήσαν μερικούς φοιτητάς και μαθητάς Γυμνασίου προθύμους να τούς βοηθήσων και τούς φόρεσαν φάνες πρόστγτες, Κοιλούφωτικες, κομικές!... Τήν έπομένη Κυριακή οι αναδοφόροι φοιτητάι και οι φοιτητόντες αύτοίς με τις Κοιλούφωτικές φάνες, μαζέφθησαν στό Πολύγωνο, όπου έπαιξε ή στρατιωτική μουσική. Η 'Αστυνομία, βοηθήσια τούς δευτέρους, έπετέθη έναντιον τών πρώτων, οι όποιοι όμως κατορθώσαν να συγκεντρωθούν και να πάρουν την όδον Πατριών, φωνάζοντες: — «Κάτω ό Διευθυντής της 'Αστυνομίας!».

Στό δρόμο έμπαιναν στή διαδήλωσι και ξένα στοιχεία, έχθρικά πρός την Κυβέρνησι. 'Ετσι έφτασαν στό παλάτι και ζήτησαν να ιδούν τού Βασιλέα. Τότε έφωρσε έναντιον τούς ή άνατορική φρουρά και — όδους διέλυσε. «Τήν έπομένη» — γράφει σύγχρονος χρονικογράφος — «έξηκολούθησεν ή όχλαγογία κατά τού Διευθυντού της 'Αστυνομίας, ή 'Αγορά έκλεισθη, και περί την 10ην ώραν εισώρησεν ό όχλος εις τού Πανεπιστήμιον, κρηγαζών: — «Κάτω ό 'Αστυνομός!» «'Ο Πρύτασι Δημ. Στρούμπλος άπειρηθή ν' άποκρούση τούς όχλαγογόντας διά τών έν τώ Πανεπιστημίου φοιτητών, άλλα δέν τού κατορθώσσε, καθού οι φοιτητάι έδειξαν καθαράν συμπάθειαν πρός τούς ταραχοποιούς» μόλις δε μετά τινος ώρας διελύθησαν, φωθθέντες τούς χωροφύλακας. 'Ενεκα τούτου επήλθε διακοπή τών μαθημάτων τού Πανεπιστημίου, τού όποιου έξώσθη υπό στρατιωτικής δύναμεις, κατ' άρχάς μόν έπί δύο ήμέρας, ύστερον δε έπί πέντε. 'Επανελεύθησες δε της ήσυχίας, επανεληθήθησαν τά μαθήματα. Τήν όχλαγογίαν ταύτην, εις τήν όποιαν μετέσχον και οι φοιτητάι τού Πανεπιστημίου, πρέπει ν' αποδώσωμεν κατά μέγα μέρος εις τήν τραχείαν άστυρηστέρα τού Διευθυντού της 'Αστυνομίας Δημητριάδου».

'Από τήν έποχή αύτή άρχισε φανερά και συχνή ή ανάμειξις της φοιτητικής νεολαίας στίς πολιτικές διαμάχες. Συγκρούσεις και απασιματα κεφαλιών ήσαν καθημέριον στίς σάλες τών παραδόσεων και στί φοιτητικά καφενεία. Οι περισσότεροι φοιτητάι ήσαν άνοματωμένοι με κομπιούρες και μαγαζιές, γιατί και ή δολοφονία ήταν έλεύθερη τότε. Η κατάσταση αύτή τόσο έστενοχώρησε τόν θαυμαστό έκεινο καθηγητή τού Ποικιού Δικαίου Στ. Πήλληρα, ώστε κατά τας άρχάς τού 1860 ήπειλησε ότι θα παραιτηθή άν δέν πά-

ψη τού έλεεινού θέματα τών κομπιουφορούτων φοιτητών: «Προσβάλλεται ή έννοια της 'Επιστήμης! έδήλωσε άγανακτισμένος. Και όπου λαλει ή τιμή, σιγή τού συμφέρον! Λυπούμαι ότι, μετά 22 έτών διδασκαλιαν, αναγκάζομαι ν' άφήσω τήν έδραν μου, άλλ' ή φωνή της συνειδήσεώς μου τού άπαγορεύει». Η δήλωσις αύτή έκανε μεγάλη έντύπωση. 'Ο Πρύτασι Βασ. Οικονομίδης έδημοσίευσε προκήρυξι στίους φοιτητάς και τούς έλεγε να προσέξων να μη γίνουν «έρμαα πολιτικής δημοκόπου και πονηρά», άλλα να σταθούν στό στυλοβάτι της τιμής και τού καθηκόντος ώς άξιοι. «'Ακαδημικοί πολίται». 'Ο Βασ. Οικονομίδης ένε ο πρώτος πού μετεχειρίσθη τόν τίτλο αυτό. Και οι 'Ακαδημικοί πολίται τών έξετήμιων και ήύχασαν, τουλάχιστον... για κείνο τού έτος.

'Απ' όλες τις φοιτητικές ταραχές, σοβαρότερες ήτύχισαν ή γνωστές με τού όνομα «Εύαγγελικά», πού έγιναν τόν Νοέμβριον τού 1901 και ήσαν χαρακτηριστά έθνικοθρησκευτικό ή και αντίδιναστικό.

Ένε γνωστόν ότι ή Βασιλίσα "Όλγα ήταν πολύ εύλαβής και φιλήλθοφνη. Κατά τόν πόλεμο τού 1897 έπισκεπτότανε τά διάφορα νοσοκομεία παρηγοφώντας τούς τραυματίας και κοιμώοντας σ' αύτοίς μικρά εύαγγέλια για να τούσσι τού θρησκευτικό τους συναίσθημα... 'Αλλά οι στρατιώτες δέν καταλάβαιν τήν άρχαιοφρητική γλώσσα τών Εύαγγελίων και τά παροισάσαν. Η Βασιλίσα σκέφτηκε τότε ότι χρειάζοτανε μια άλλη μετάφρασις. 'Εκέλευσε λοιπόν τού καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Γεώργιο Λέβου τού άνοθέσε να μεταφράσθ τού Εύαγγέλιον στή δημοτική γλώσσα, άλλ' ό καθηγητής φοβήθηκε ν' άναλάβη μια τέτοια έπίσημη και άρνηθηκε κατηγορηματικώς... Η Βασιλίσα δέν άπεγοφώθη. Έχοντας σύμφωνο με τήν έπιθυμία της τόν τότε Μητροπολίτη 'Αθηνών Προκόπιον, συνεχρότησε έπιτροπή λογίων και κληρικών, οι όποιοι μετέφρασαν τού έρω κείμενο. Άμέσως ή "Όλγα ζήτησε τήν έγκρισιν της 'Ιεράς Συνόδου να εισαγάγθ τή μετάφρασι στα σχολεία, στόν άνόνομα κ.τ.λ. Οι άρχιερείς άρνήθησαν, διεύθυνσαν με τόν Προκόπιον και κατηγορίαν τήν ύπόθεσι στό Πατριαρχείο. Τού πράγμα έπαυσε διαστύσι. 'Ο Πατριάρχης Κοσταταντινουπόλεως, 'Γεροσοφύλιον, Άντιοχίας έπενέβησαν έναντιον της 'Ιεράς Συνόδου να εισαγάγθ τή μετάφρασι τούς τούς ενόχους της και ή ύπόθεσι θα έπαυσε τέλος, όταν έξανα ή «'Ακρόπολις» τού Γαβριηλίδου, κατά τά τέλη Σεπτεμβρίου 1901, άρχισε να δημοσιεύει μετάφρασι τού Εύαγγελίου κωμωδιών από τού γνωστό λόγιον 'Αλέξανδρο Πάλλη, τού μεταφραστή τού «'Ιλιδος» και άλλων άρσίων έργων... Νέα φοιτά άναψε τότε, καινούργιος αναβρασμός. Η έφημερίδες, τά θρησκευτικά σωματίαι, οι πατριωτικά ήήροτες έφορσαν τόν κόσμο στό ποδόρι: «'Η Θρησκεία τού 'Ελληνικού λαού έν κινδύνω! Η Πατρις έν κινδύνω!»... έγραφαν.

Στή Θεολογική Σχολή τού Πανεπιστημίου πρώτα, στή Φιλοσοφική και στίς άλλες έπειτα, γίνηκαν συγκεντρώσεις άπειλητικές. Οι φοιτητάι, εφεματοφύλακες τών ιερών παραδόσεων, διετύπωσαν τήν άξίσι να σταματήσθ ή δημοσίευσις της μετάφρασεως τού Εύαγγελίου. 'Αλλ' ό Γαβριηλίδης ούτε ήβλεε ν' άκούσθ. 'Ο Προφθητογός Γεώργιος Θεοτόκης, έξ άλλου, ένόμισε ότι τού Σύνταγμα δέν τού έπέτρεπε μια τέτοια έπίσημη στόν Τύπο, και ή 'Αντιπολιτευσις όφραξε, κειμεταλλειομένη τού ζήτημα, για να ριξή τήν Κυβέρνησι. 'Ανθρωποι της 'Αντιπολιτευσεως εισήγαξαν στό Πανεπιστήμιον, έξερεθίζοντες τούς φοιτητάς. Συγκεντρώσεις μέσα και γύρω στό άνωτάτο αύτό ίδρυμα, λόγοι, φωνές! 'Ενας ιερός ένθουσιασμός έφλόγιζε τίς ψυχές τών νέων, οι όποιοι τέλος καταλάβαν τού Πανεπιστημίου και έστειλαν τηλεόγραφο στήν Κυβέρνησι και στήν 'Ιερά Σύνοδο. 'Αξίωσαν να έξαναγκάσθ τού Γαβριηλίδη να σταματήσθ τή μετάφρασι και τόν Προκόπιον ν' άφώρησι τούς μεταφραστάς. Στό έγγραφο τών φοιτητών ήτύχαν και μερικές φράσεις προσβλητικές γιά τή Βασιλίσα "Όλγα. 'Ο Θεοτόκης άπέφωρε με άγανάκτησι τις φοιτητικές αξιώσεις και έδωσε τού λόγιον στή στρατιωτική άρχή...

'Όταν οι χωροφύλακες φανερώθησαν πρός τού 'Εθνικό Πανεπιστήμιον, οι φοιτητάι τούς ύποδύθησαν με λιδάρια και σφαίρες, με βρισιές και άποδομασιές. Και ή χωροφυλακή έλαβε τή διαταγή ν' άπομακρυνθή.

Η άπόφρασα ήταν γεμάτη ήλεκτρισμό. 'Ο άρ-

χρηός των γλωσσικιστών Γ. Μιστριώτης ήταν επί κεφαλής της φοιτητικής εξέγερσης, βγάζοντας πυρόνους λόγους.

Στις 8 Νοεμβρίου 1901, στις 4 μ. μ., συγκροτήθη «πάνδημος συλλλητήριο προς σπλήττειαν των άθών και διαφθορών της Έλληνικής γλώσσας». Το συλλλητήριο θα γινόταν στους στύλους του Όλυμπίου Διός, με τη συμμετοχή των Συντεχνιών, ή όποιες «ετέθησαν παρά τόν πλευρόν των αγωνιζομένων φοιτητών», όπως έγραφε η προκήρυξις.

Από τόν μεσημέρι της ιστορικής εκείνης ημέρας οι φοιτητά άρχισαν να συγκεντρώνονται στα Προπύλαια. Καί όταν ήρθε ή ώρα, ξετύλιξαν μια Έλληνική σημαία, μπήκαν στη γραική και εικονήθηκαν πρός τόν τόπο του συλλλητηρίου, τραγουδώντας τόν παλιόν θούριον :

Γιά της Πατρίδος την Έλευθερία,
Γιά του Χριστού την πίστη την αγία,
Γι' αυτά τά δύο πολεμού
Κι' αν δέν τά άποκηώω
Τι μ' ώφείλει να ζήσω . . .

Κόσμος πολύς παρακολούθησε τη διάβαση των με συμπάθεια, με ζήτωσανάγες, με χειροκροτήματα. Η Άθήνα ήταν άνάστατη...

Στους Στύλους πάλι άλλη συγκέντρωσις, μιλάδες λαού, τά λάβαρα των Συντεχνιών, μουσική κλπ. Τούς φοιτητάς ήποδέχεται ο Πρόεδρος του Συλλόγου των Κορηών «Τό Άρχαίδι Νικ. Τρατάκης και τούς προσφωνεί. Άπαντά ένας φοιτητής της Νομικής όνόματι Σταύρος Άρβανίτης, διαβεβαιώνοντας ότι «οι Έλληνες Άκαδημαϊκοί ποίται είνε έτοιμοι να γίνουν τόν άμα τον μέγρο τελευταίος οριόδος ύπέρ της Θρησκείας και της Γλώσσας».

Η έπαυχία του συλλλητηρίου ήταν φανερή. Απληγέλησαν φλογεροί λόγοι, ποιήματα και, τέλος, έγινε δεκτό ένα αίτησμάτο για τήν Κυβέρνηση ψήφισμα. Καί όλο εκείνο τόν πλήθος, με τίς σημαίες και τούς φοιτητάς επί κεφαλής, με ένθουσιασμό άκόρητο, με ζήτωσανάγες, με άληθνή μέθη, είνιχαν πρός τήν πόλι...

Ήταν ή ώρα 5 1/2, όταν ή πρωτοπορεία έφτασε, διά της όδου Σταδίου, μικροστά στο Παγεστίμιου. Έκει όμοσ βρήκε αντίεστοιχό τόν στρατό, ό όποιός είχε κυβερνητική διαταγή να διαλύσει, έτσι και διά τών άλλων, τούς φοιτητάς και τόν λαό. Αυτό άναψε χειρότερα τά πνεύματα. Άκούστηκαν βροντές και φοβόρες. Έπεσαν οι πρώτοι πυροβολισμοί... Τό σπένημα του άλληλοσπαταγμού είχε δοθεί!

Τό ίπαικό έκανε επέλασι. Οι ίππεις, με γυνείες τίς σπάθες, χτυποσαν δεξιά και άριστερά, τόν άμα έτρεχε. Η όδός Κοραή είχε μεταβληθή σε πεδίου μάχης. Οι φοιτητά χτυποσαν με τά μασιτόνια, οι λόγοι δέ που έτυχε να είνε δολιμοί με περιστροφία, πυροβολούσαν... Η φωνή των έφορισμών, των τραυματισμένων οι γόνοι και οι πυροβολισμοί έντεινον τόν άγριον θέαμα. Ένας μαθητής τόν έντεινον, Βαρώτης όνόματι, πέφτει νεκρός. Μερικοί άνθρωποι του λαού και όξο φοιτητά πληγώνονται βαρεία!... Καί ή νύχτα έπεσε και σκέλασε με τό σκοτάδι της τήν ταραγμένη άπ' άρχη σε άρχη πρωτεύουσα. Τό Δημοτικό Νοσοκομείο είχε γεμίσει από νεκρούς και πληγωμένους.

Στό άκόλονθο φύλλο θα έξιτορήσουμε τίς συνέπειες της φοιτητικής αυτής συμπλοκής και τίς διαφόρους άλλας φοιτητικές ταραγές.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ... ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάποια Άμερικανική έφημερίδα είχε τήν έντεινει να προτείνει τελευταία να συγκροτηθή τή Νέα Ύόρκη μια διεθνής έκθεσις των ανθρώπινων γενών. Για να μην άπομείνι μάλιστα καμιά άμφιβολία ώς πρός τήν σοβαρότητα της έν λόγω πρότασεως, παραθέτουμε και τόν σχετικό άπόσπασμα της έφημερίδος :

«Θά παρακινήσουμε, λέγει, τήν Κυβέρνηση να στείλι πράκτορας σ' όλα τά μέρη του κόσμου, για να μάς φέρουν τά καλύτερα δείγματα των ανθρώπινων γενών. Η πόλις μας θα τόν θεωρήσει μεγάλη τιμή της να περιποιηθή και να συντηρήσει, για όσες μέρες μείνουν έδώ, τούς άξιότιμους κυρίους και τίς κυρίες που θα έχουν τήν καλοσύνη να δεχτούν τήν πρόσκληση. Όλοι θα μάς είνε εξ ίσων εύπρόδεκτοι, από τόν ρουαφό Αλιθία μέχρι τού βραχυσώμου καίκου του Ουράνιου Κράτους, από τού σκυθρωπού Περούβιανού και τού σκληραγαγμένου Έσκιμώου, μέχρι τού μυσηριαώδους καίκου της Άνω Αιγύπτου και της Λευκής σαν τή ζάχαρη Κιρκασίας!...»

Μπορεί όμως ποτέ να πραγματοποιηθή μιά τέτοια πρότασις; Πολύ άμφιβάλλουμε...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΚΑ

Στροφή παμπάλαια μου έρχεται χωρίς να τη γυρεύω,
θαμμένη, μέσ' άπ' τήν καρδιά στα χείλη: «Σε λατρεύω!
Σαν έρθον τα μεσάνυχτα, μήν τόν κνιτάς τ' άστέρη,
τό χέρι μου είν' άνήμπορο να πάη να σου τόν φέρη».

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά μέρα κάποιος Σπαρτιάτης ερώτησε τόν Άγχιλάω τί ιδέα είχε για τόν τείχος της Σπάρτης, τόν όποιον είχε χτιστεί πριν άπ' τή δική του βασιλεία κι' ήταν εξαιρετικά όχορό.

— Καλό θάταν για τίς γυναικες, άπάντησε ό βασιλεύς. Για τούς άντρες όμως που κατοκοινούν έδώ μέσα είνε περιτό...

Άλλη μιά μέρα προσκάλεσαν τόν Άγχιλάω να πάη ν' άκουση κάποιον που έμμετο καταλήκτικα τόν τραγοδι τού ήθηνοσού. Ο Άγχιλάωσ όμως άρνήθηκε να άπακούση, λέγοντας:

— Έγώ άκούσει πολλές φορές τόν ίδιο τ' ήθηόν να κελαιδή...

Κάποιος ερώτησε τόν Άγχιλάω:

- Ποιά είνε μεγαλύτερη άρετή ή δικαιοσύνη ή ή γενναίότης;
- Άν ήσαν δίκαια όλα οι άνθρωποι, άπάντησε ό Άγχιλάωσ, δέν θα χρειαζόντουσαν οι γενναίοι...

Μιά μέρα κάποιος ερώτησε τόν Άγχιλάω έως που φτάνον τά σπνορα της Σπάρτης. Τότε ό αντίαξιος βασιλεύς έπρότεινε τόν όδρο του και είνε με ύπεροφία:

- Ός εκεί που φτάνει αύτο!...

Κάποτε ό Σπαρτιάτης Λαμωνιάς, σε μια επίσημη παράστασι, ώροσθη ώς ό τελευταίος τού χορού. Άντι δέ να ώρμηθή και να άγανακτήση γι' αύτό, όπως θάγινον άλλοι, εδέχτηκε τόν διορισμό του και είνε:

- Σας συγχωρώ, που βρήκατε τρόπο να τιμησέτε... μιά άσημη θέσι!...

Όταν ό ποιητής Άρχιλόγος έπισκέφθηκε μιά φορά τή Σπάρτη, άναγκάστηκε να φύγη τήν ίδια ώρα κατά διαταγή των εφόρων. Η αίτια τού άκούσιου του ήταν κάποιε ποιήματα του, στο όποιο μετοξύ των άλλων έλεγε ότι είνε προτιμότερο να είνη ό πολεμιστής τήν άσπίδα του στη μάχη, παρά να σκοποθή.

Κι' έτσι ό διάσημος οπτιμοκόσ της άρχαίτης δέν έφρότασε να γινώσκει σχεδόν καθόλου τήν Σπάρτη και τούς Σπαρτιάτες, που συνήθισαν να λέφτον ήρωικός στις μάχες, που σέδέποτε ήπύρασαν ομησάδες...

Ο Άνδροκλίδης σε κάποιε καταγραφή, μολονότι ήταν χολός, συγκατελέχθη μεταξύ των μαχιμων. Έπειδή δέ μερικой άλλοι συμπαιρόνται τον εφόρειναι τή διαγραφή του, με τή δικαιολογία ότι λόγω του σωματικού του έλαττώματος δέν θα μπορούσε να πολεμήσει, ό ύπερήφανος Σπαρτιάτης τούς είνε:

- Τά πόδια θα μου χρειαζόνταν αν έπρόκειτο να τραπό εις φυγήν. Έγώ όμως θα μείνω στο πεδίο της μάχης πολεμώντας ως τήν τελευταία στιγμή...

Πριν άκομη άρχισή ή περιόρημη μάχη των Θεριοτιώων, κάποιος είνε στο Λεωνεία:

- Πώς τολμάτε να άντιπαραβλήθητε έσσεις άπέναντι των Περωσών;
- Άν έχης ύπ' όψει σου τόν αριθμό των Περωσών, άπάντησε ό άρχηγός των τριακοσίων, δέν θ' άρκοσες δολοκλήρη ή Έλλάς για να τούς άντιμετωπίση. Άν όμως έννοεις τήν άνδρεία τους, ό αριθμός μας είνε περισσότερο από άρκετό...

Κάποτε ό Έπικράτης συνάντησε στο δρόμο κάποιε γνωστό του νεό, που πήγαινε με μιά σιντογραφία άταιμαστή γι' αύτόν. Μόλις τον είνε λοιπόν ό νέος ντράγκε και κοκκίνε.

- Πρόσχε, παιδι μου, τόν είνε ό Έπικράτης, να μην περατάς με άνθρώπους που σε άκονών γι' άλλους χρομία στο δρόμο, μπρός στους γνωρίμας σου.

Ο Σπαρτιάτης Θεαρίδας άκόνιζε κάποτε τόν ζήρος του. Κάποιος συμπαιρόνται τόν ερώτησε αν είνε κοφτερό.

- Πιό κοφτερό άπ' τή σικοφαντία! άπάντησε έκείνος.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δέν έπάχρει πλούσιος που να μη μπορη να πάγη και φτωχος που να μη μπορη να δύν.

Ζεφράν

- Ο δεσποτισμός των μεγαλοερών είνε χειρότερος από τόν δεσποτισμό των μοναρχών.

Φρειδερίκος Β΄.

- Επόνεσα. Άρα ξερησ.

Μυσσά

